

Nr 138.

Av herrar **Christenson** i Malmö och **Nordkvist**, *angående ändring i förordningen den 21 december 1945 om nöjesskatt.*

Alltsedan nöjesskatt år 1919 infördes i vårt land ha offentliga danstillställningar ansetts höra till de nöjen, som främst borde omfattas av denna beskattning. Nøjesskatt har också ända sedan 1919 utgått på sådana danstillställningar, till vilka allmänheten haft tillträde mot särskild entréavgift. Andra danstillställningar däremot ha ända fram till år 1944 varit skattefria. På restauranger och dylika nöjeslokaler anordnade danstillställningar voro sålunda intill denna tidpunkt undandragna nöjesskatt, om arrangören underlät att uttaga särskild inträdesavgift och i stället beredde sig inkomst av dansen i annan form såsom genom pristillägg på förtäring eller dylikt. Då detta ansågs som en brist hos lagen, infördes däri från och med år 1944 en bestämmelse, enligt vilken nöjesskatt — även om särskild entréavgift ej uppbäres — skall drabba sådana för allmänheten öppna danstillställningar, som anordnas i lokal eller å plats, där utskänkning av spritdrycker, vin, pilsnerdricka eller alkoholfria drycker samtidigt må äga rum, eller i annan lokal, som står i obehindrad inre förbindelse med lokal som nyss sagts. I och med denna bestämmelse hade den s. k. restaurangdansen underkastats beskattning. Skatten utgör för varje person, som äger rätt att deltaga häri, 75 öre på spritrestauranger, 45 öre på vinrestauranger samt 23 öre på ställen, där endast utskänkning av pilsnerdricka eller alkoholfria drycker må äga rum. Uttages avgift för varje dans, utgör skatten per par 8 öre på spritrestauranger, 5 öre å vinrestauranger samt 3 öre på ställen, där endast pilsnerdricka och alkoholfria drycker må utskänkas.

Under förarbetena till 1943 års riksdagsbeslut diskuterades bland annat spørsmålet huruvida skatten skulle utgå för alla, som besöka danstillställningen, eller endast för dem, som deltaga i dansen. Det gjordes därvid från flera håll gällande, att den föreslagna beskattningen icke borde omfatta sådana restauranggäster, som ej deltaga i dansen. Såsom en särskilt obillig konsekvens av det föreliggande förslaget framhölls, att nöjesskatt finge erläggas även av dem, som på grund av sitt yrke voro tvungna att företaga resor och därunder taga in på hotell, i vars restauranglokaler dans vore anordnad. En länsstyrelse uttalade i sitt remissyttrande, att författningen borde så utformas, att resande ävensom restaurangernas fasta matgäster

icke drabbades av beskattningen. Även Sveriges centrala hotell- och restaurantförening underströk, att icke dansande borde undantagas från nöjes-skatten. Föreningen erinrade om att många av landets hotell besöktes av handelsresande eller andra resenärer, som önskade intaga sina kvällsmåltider på restaurangerna även de dagar, då dans förekom där; dessa gäster utgjorde ofta en väsentlig del av restaurangens hela publik. Det påpekades vidare från föreningens sida, att många gäster, som intog en sen middag, funnes kvar i restauranglokalerna sedan dansen börjat.

De invändningar, som sålunda gjordes mot beskattning av icke dansande, ledde emellertid icke till någon ändring av lagförslaget. Det ansågs nämligen, att en begränsning av nöjesbeskattningen till att avse endast de dansande skulle medföra avsevärda olägenheter särskilt i fråga om kontrollen. Vidare erinrades det om att i den mån restauranginnehavare redan beredde sig inkomst av dansen genom pristillägg å förtäringen detta ginge ut även över de icke dansande gästerna.

Vid 1949 års riksdag berördes i motion II: 268 frågan om viss ändring av gällande bestämmelser i förordningen om beskattning av restaurangdans, att dansbiljett icke behövde lösas av restauranggäst, som endast intog måltid. Bevillningsutskottet anförde i sitt betänkande: »Att i författningsväg giva en närmare reglering av hithörande spörsmål torde knappast vara möjligt. Däremot anser utskottet, att det skulle vara av värde om vid den nu beslutade översynen av nöjesskatteförordningen en undersökning verkställdes i syfte att utröna, huruvida de föreskrifter rörande kontrollanordningar för erläggande av skatt å restaurangdans, som på skilda orter meddelats, stå i överensstämmelse med de uttalanden, som från riksdagens sida gjordes vid bestämmelsernas tillkomst. Skulle det därvid visa sig att behov föreligger av en mera enhetlig reglering, torde anvisningar kunna utfärdas av central myndighet.»

Enligt vad motionärerna erfarit har översynen av författningen inte lett till något resultat, och remissvaren från länsstyrelserna ha varit mycket skiftande.

Lagförslaget om skatt på restaurangdans har ytterligare tillkrånglats, då det tillkommer vederbörande uppbördsmyndighet att meddela närmare föreskrifter angående kontrollanordningarna. En enhetlig reglering med författningar utfärdade av en central myndighet skulle otvivelaktigt komplicera problemet.

Enligt vad som beräknades under utredningen om restaurangdansens skattebeläggande skulle restaurangdanserna kunna tillföra det allmänna — stat och kommun — något över en och en halv miljon kronor per år. Denna beräkning har inte hållit.

Enligt en inom riksräkenskapsverket gjord undersökning skulle statens intäkter av dansskatten för hela landet uppgå till ca 374 300 kronor för år 1948, alltså till vida mindre belopp än de sakkunniga beräknade. Sedan

denna utredning verkställdes torde restaurangdansskatten ha ytterligare gått ned. Det synes vara en orättvisa att de, som på grund av sitt yrke eller tjänst äro tvingade att frekventera näringsställen, skola behöva betungas med ovidkommande skatteutgifter. Särskilt hårt drabbas handelsresande, som äro hänvisade till att intaga sina måltider på de hotell, där de taga in. Någon valfrihet mellan olika restauranger står dem ofta inte till buds utom i de större städerna.

Denna dansskatt har dessutom vållat restaurangnäringen, semesterresande, turister och handelsresande mycken irritation, krångel och besvär. Under sådana omständigheter, då restaurangdansskatten inte ger statsverket mera än högst 400 000 kronor per år, bör det starkt ifrågasättas, om denna beskattning skall stå kvar i författningarna.

Med stöd av vad som ovan framhållits anhålla vi,

att riksdagen måtte besluta

dels att kungl. förordningen om nöjesskatt av den 21 december 1945 måtte så ändras, att dess 5 § får följande lydelse: »Anordnas danstillställning, till vilken allmänheten äger tillträde, i lokal eller å plats, där utskänkning av pilsnerdricka eller alkoholfria drycker samtidigt må äga rum, dock med undantag av restaurang med rätt till sprit- och/eller vinutskänkning eller i annan lokal, som står i obehindrad inre förbindelse med lokal som ovan sägs, skall, ändock att särskild avgift för tillträde till danstillställningen icke uppbäres, nöjesskatt utgå för densamma»,

dels att som en följd av ovanstående förslag till ändring av 5 § sagda förordning 8 § måtte få följande lydelse:

»För danstillställning som avses i 5 § skall, där avgift för tillträde till danstillställningen icke uppbäres eller uppbäres med lägre belopp än nedan sägs, skatten beräknas som om avgift för varje person, vilken äger rätt att delta i dansen, erlagts med

1 krona 50 öre, där utskänkning av endast pilsnerdricka eller alkoholfria drycker må äga rum.

Uttages vid sådan danstillställning avgift för varje dans, skall nöjesskatt utgå som om avgiften för varje dansande par utgjorde minst 15 öre.»

Stockholm den 23 januari 1952.

Carl Christenson,
Malmö.

Sigfr. Nordkvist.